

Очевидно, що в матриці автор – видавець – читач – перекладач – продакт-менеджер важлива кожна ланка, а їхнє функціонування в глобальному світі – окрема тема розмови, що потребує уваги. Плідна взаємодія цих складових визначає стан і особливості входження в світові процеси культурного діалогу й взаємного збагачення, є запорукою перетворення української літератури на повноцінний суб'єкт у сучасному глобалізаційному світі.

Література

1. Грицик Л. В. Українська література як самодостатня реальність. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/2270594.html>
2. Гундорова Т.І. Післячорнобильська бібліотека: український літературний постмодерн. Київ: Критика, 2005. 263 с.
3. Жулинський М. Кому довірити облаштування справедливої держави? Національна еліта – духовний щит на порозі глобалізації. *Нація. Культура. Література*. Київ: Наукова думка, 2010. С. 78 – 90.4. Загальна декларація ЮНЕСКО про культурне розмаїття. URL https://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/cultural_diversity.shtml
5. Моренець В.П. Голос у пустелі. *Слово і час*. 2006. № 4. С. 80–83.

ЗАГНІТКО **Анатолій**

д-р. філол. н, проф., чл.-кор. НАН України, м. Вінниця

РОГОВА **Марина**

аспірантка, м. Вінниця

СТРАТЕГІЇ ЛОКАЛЬНОЇ КОГЕРЕНТНОСТІ СУЧАСНОГО ПОЛІТИКА: ТЕХНОЛОГІЯ АКТУАЛІЗАЦІЇ ПЕРЕРВНОСТІ

Сучасний політичний дискурс є нерівнорядним, текстові результати якого співвідносні з тими ситуаціями спілкування, що безпосередньо пов'язані з політичної сферою життєдіяльності та життєспроможності суспільства. Політичний дискурс постає одним із різновидів інституційності, а його комунікативні реалізації скорельовані в адресантно-змістово-адресатному статусі. Політичним дискурсом постає в тому разі, коли будь-який компонент із тріади співвідносний із політикою, а його межі визначені середнім компонентом тріади. Останній охоплює: 1) політичну ідеологію (ідеї, концепції, напрями); 2) політичну систему (автократія, демократія, теократія, тоталітаризм та ін.); 3) сферу політичної діяльності (зовнішня і/чи внутрішня; економічна, національна, правова і т. ін.); 4) політичні процеси ↔ дії ↔ стани; 5) політичні суб'єкти (державна влада, партії, виборча система, силова структура, ідеологічні інститути і под.); 6) макро- та мікросоціумні групи (гендерно зорієнтовані, фахово мотивовані, генеративно усталені, релігійно упорядковані, етнічно визначені та ін.), найпоширеніше репрезентуючись у мовленнєвій діяльності політика.

У лінгвістичних теоріях існує низка класифікацій комунікативних стратегій, з-поміж яких актуальним постає їх диференціювання з оперттям на особливості процесів породження й розуміння дискурсу та його результатів, обґрунтоване Т. ван Дейком і В. Кінчом із розмежуванням комунікативних стратегій:

а) пропозиційних (конструювання й упізнання значень і смислів); б) локальної когерентності (орієнтовані на реалізацію зв'язків між фактами пропозицій); в) оптимально великих (макростратегій, формування не лише лінійної, а й вертикальної упорядкованості пропозицій); г) схематичні (традиційні форми упорядкування макропропозицій); д) продукційні (максимальне врахування множини спільних знань комунікантів з орієнтуванням на ситуативну локальність); е) стилістичні (опертя на реєстри спілкування); ж) тематичні (макростратегії оптимального врахування тематичного упорядкування пропозицій); з) риторичні (врахування прагматичних орієнтувань і под.); и) невербальні (паралінгвальні, спрямовані на використання жестів, постави, міміки та ін.); к) конwersаційні (соціальні й комунікативні функції дискурсивних одиниць з урахуванням зворотності адресантно-змістово-адресатної моделі).

Стратегія локальної когерентності в політичному дискурсі орієнтована на ініціацію зв'язків між заявленими у пропозиціях реаліями з опертям на лінійність речень: «Власне кажучи, розпочати я би хотіла з того, що в січні 2009 року по розв'язанні так званої “газової кризи”, яку створили саме ті люди, які дуже тісно співпрацювали з корупційними структурами, я, як на ту хвилину прем'єр-міністр, хочу чітко заявити, що в той час я діяла законно, логічно, ефективно, державницькі. Я не торгувала землею під Чорноморський флот, я не торгувала газотранспортною системою <..>, я не здала жодної п'яді української землі <..>. Криза була розв'язана. Хочу сказати, що якщо б зараз повторилися такі самі обставини, я би діяла так само, я би так само, використовуючи надані мені Конституцією, законами України владу <..>, і зрозуміло виводила б країну з кризового стану» (Ю. Тимошенко. Українська правда. 03.10.2011), де локальна когерентність простежувана в декількох напрямках: 1) фактологічному ('прем'єр-міністр'); 2) темпоральному (на ту хвилину; в січні 2009 року); 3) суб'єктному (я (розпочати би хотіла) → я (хочу заявити) → я (діяла) і т. ін.); 4) каузальному (використовуючи <..> владу) та ін. Перерваність локальної когерентності мотивована потребами актуалізації знань множини пропозицій національно-когнітивного пресупозитивного фонду.

ЗАДОРЖНА Олена

канд. філол. наук, доцент, м. Київ

ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ

У XXI столітті інноваційні технології стрімко увійшли в усі галузі нашого життя, перш за все, в освітню галузь. У зв'язку з цим виникла нагальна потреба використання інноваційних технологій в сучасному освітньому просторі. Викладання іноземної мови з використанням інноваційних технологій – один із способів оптимізації та урізноманітнення сучасного навчального процесу. Основне завдання викладача – зробити вивчення мови цікавим.